

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Anul XXI / nr. 10 / 15 iunie 2014

FOTO © FITS 2014, Paul Băila

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

6/15 21^a ediție
IUNIE 2014
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

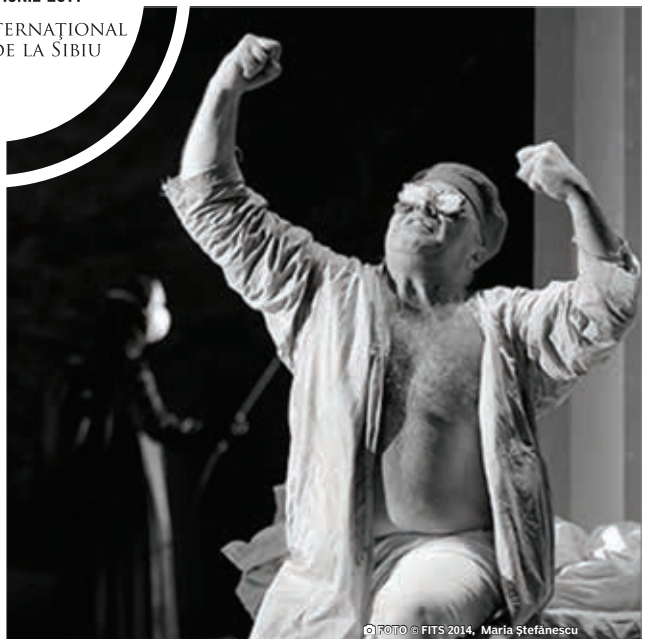

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

FOTO © FITS 2014, Dragoș Dumitru

Doriana Tăut

Marcel Chirnoagă:

Întâlnire cu gravuri și desene grăitoare

Nu de multe ori în viață ni se poate întâmpla ca un artist să decodifice întocmai frământările eu-lui nostru. E o surpriză când pășești într-o expoziție ce a circulat peste tot în lume și constăți că în lucrările expuse se regăsesc cele mai tenebroase gânduri ale tale. Te simți, tu însuți, dezgolit și expus spre analiză.

Pășind în sala de la Casa Artelor am aprobat tacit calitatea spațiului care invită la reflecție prin natura sa clasică. Pe măsură ce descopeream una câte una lucrările lui Marcel Chirnoagă, m-am surprins dorindu-mi să fi aflat mai multe despre fiecare gravură în parte: povestea lor și povestea acestui artist care părea să fie atât de acaparată de viziunea sa demonică asupra lumii încât parcă nici nu îndrăznește să viseze. „Gravură, sudură, aquaforte”, „Două mii de euro”, „Doftana” erau singurul gen de informații pe care le puteam descoperi sub fiecare lucrare, iar restul era în noi: puncte de suspensie lăsate spre a fi mobilate cu propriile noastre căutări. Nu am putut să nu mă întreb dacă totul a fost un imbold dat cu premeditare sau dacă, pur și simplu, dat fiind contextul ce supurează de teatralitate în care am intrat în contact cu această expoziție, empatia mea era deja surescitată și nu mi-a luat mult timp pentru a mă regăsi în operele luciferice ale lui Chirnoagă.

Nu este nici o clipă vorba despre un artist pesimist, ci de o mare teamă ce zace latentă, o teamă de necunoscut, de iubire, de erotism, de noi înșine și de oniric.

Dincolo de autoportretele triste, trecute parcă prin mii de încercări, pe alocuri, camuflate conștiincios între linii ascuțite, malițioase, stau ascunse două idei triviale, aproape leit-motivuri ale existenței: erotismul lipsit de căldură și idealul unei existențe feerice, de basm. Pare șocant, însă meditănd asupra figurii Afroditei care privește condescendentă două animale ce se împerechează, ea supusă, posedată,

FOTO © FITS 2014, Dragoș Dumitru

FOTO © FITS 2014, Dragoș Dumitru

el înverșunat, am descoperit o înfrânare de la pasiune și plăcere. De o feminitate subânteală, zeița nu transmite fragilitate sau sclipire, nici măcar voluptate. Are gâtul gros, mâini puternice și o atitudine absentă, spre deosebire de micuțul Eros, care la picioarele ei savurează tabloul, aproape curios. E ca și cum ar fi nevoie de carnalitate, dar aceasta nu devine un scop al existenței, ci o obsesie chinuită, recurentă. O lucrare mi-a atras atenția în mod deosebit, întrucât dezvăluia una dintre posibilele năzuințe ascunse ale artistului. Visul,

înfățișează un cuplu călare, un el și o ea cu figuri fantasmagorice, mult prea perfecte, mult prea serene. Un Făt-Frumos și o Ileana Cosânzeana ce se înalțau, numai în spațiul oniric, din întunecimi și liane învolburate, populate cu chipuri meschine, periculoase.

Odată identificată această străfulgerare ideatică, m-am întors la lucrările observate în prealabil și, pe alocuri, am redescoperit cele două chipuri aproape fericite, înfățișate sub forma unei pârgii utopice întinsă la nesfârșit.

„Omul nu este nici înger, nici demon. Cine îl face pe înger să fie înger?” stă scris pe una din gravuri, cu litere deranjate, cvasi neputincioase, într-o limbă a neînțeleșurilor, a tuturor întrebărilor: în limba franceză. Întrebarea o port în mine, încă, încercând să dau sens obscurității în care m-a afundat experiența Chirnoagă, și din care am ieșit de mână cu mine însămi, în ipostaza căutătorului căruia uneori îi e teamă să viseze.

✎ Magdalena Pântice

Numitul Gospodin, lama și capitalismul

Vineri 13, spectacol-lectură. De data aceasta, ascultăm Numitul Gospodin, de Philipp Löhle, dramaturg german care are și ceva experiențe regizorale și jurnalistice, cu premii și rezidențe la activ. Traducerea din germană a textului îi aparține lui Gabriel H. Decuble, prezent și el la lectură. Indicația autorului este că trebuie să existe cel puțin trei actori care să interpreteze cele doisprezece personaje, aceasta fiind, de altfel, singura didascalie din text. Totuși, Bogdan Sărățean, regizorul spectacolului-lectură optează pentru șase actori și studenți sibieni. În text există o delimitare clară între ceea ce un El și o Ea povestesc și scenele dialogate care implică personajele propriu-zise, dar regizorul dă partitura povestită mai multor actori, chiar și actorul care îl interpretează pe Gospodin, personajul central, ajunge să povestească despre acțiunile acestuia. Nota brechtiană de distanțare își face, așadar, simțită prezența.

Cine e numitul Gospodin și ce vrea el? Este un marxist care nu vrea nimic, dar este pus într-o situație care îi dă apoi toată lumea peste cap: Greenpeace hotărâște să îi ia animalul, o lamă, pentru a o duce la gradina zoologică. Nu găsește înțelegere pentru problema lui nici la Anette, fosta lui iubită de care tocmai s-a despărțit și nici la prietenii lui, care vor cu ocazia asta să îl aducă pe drumul cel bun pe Gospodin, cel ce întotdeauna refuză bani și orice posesiune materială. Ei încearcă să profite de nevinovăția și excentricitatea lui (din punctul lor de vedere) pentru a obține diverse avantaje: Andi vrea să fie reprezentat de Gospodin la o înmormântare, Norbert îi cere ultima piesă de mobilier pe care o mai are, televizorul, pentru instalația sa nemaivăzută Tempus Fuck It și însăși mama lui Gospodin îi ignoră preocupările. Oricât de mult încearcă Gospodin să evite banii, el ajunge în situația nedorită de

el de a-i avea, și încă nu puțini. În această nouă situație, nu doar prietenii lui sunt interesați de viața lui Gospodin, ci și poliția. În final, libertatea și-o găsește, în mod paradoxal, la închisoare, acolo unde nu are nevoie de niciun bun material, unde nu trebuie să se încadreze în tiparele societății. E neînțeles, dar liber. La finalul lecturii, Philipp Löhle vorbește despre acest text scris în perioada 2005-2007, printre primele sale texte. Există puternice înclinații politice de stânga, este descrisă o lume în plină globalizare și apăsată de capitalism, dar nu este de neglijat nici tenta socială: personajele își pun întrebări în legătură cu viețile lor, despre societate și funcționarea ei și, după părerea autorului, „ce spațiu ar fi mai bun pentru a pune întrebări, fără a da neapărat un răspuns, dacă nu teatrul?”. Vorbind despre montările piesei în diverse țări (au fost cel puțin 50 de montări), dramaturgul își exprimă aprecierea față de această interpretare a textului, fără să considere că textul de teatru trebuie să fie respectat literă cu literă, fără o viziune proprie, chiar din contră.

Dacă Theodor Cristian Popescu, regizor invitat, consideră muzicală construcția textului, dar foarte greu de pus în scenă, Radu Nica ar vedea nota ironică a piesei, pentru că un personaj care se ia atât de tare în serios nu poate fi decât comic. Discuțiile începute îl implică apoi din nou pe autor, dar și pe traducătorul textului, iar finalul îi aparține moderatorului Octavian Saiu, care lansează și o temă de gândire: va putea rămâne provocator și contemporan acest text de stânga și unui alt moment istoric? Timpul o va spune.

✎ Tudor Sicomaș

Peter Brook

un portret intim

Unul dintre ultimele filme despre și cu Peter Brook prezentate în cadrul FITS 2014, la cinematograful ASTRA, a fost Brook by Brook. An Intimate Portrait. Nu este nici interviu, nici documentar, nici biografie. Este câte puțin din fiecare. Așa cum și teatrul lui Brook a împrumutat câte ceva din fiecare marele său maestru, așa și fiul său, Simon Brook, a ales cele mai frumoase și interesante momente intime ale tatălui său și le-a transpus cinematografic, spre a rămâne o mărturie a istoriei teatrale, peste timpuri îndelungate.

Filmul debutează cu imaginea lui Peter Brook stând la pian și „jucându-se” pe câteva acorduri. Apoi, regizorul este înfățișat în mijlocul mediului său de lucru, de la Théâtre des Bouffes du Nord, încercând să explice procesul de creație al actorilor săi. Bineînțeles, este foarte prezent celebrul său „spațiu gol”, pe care el însuși încearcă să-l umple prin simpla sa existență și personalitate. Prim-planurile repetate asupra lui Brook încearcă să surprindă seninătatea chipului său în momentele când lucrează, în momentele când își împărtășește experiența teatrală vastă atât cu actorii săi, cât și cu fiul lui. Urmează, apoi, o frumoasă călătorie făcută prin locuința lui Brook. Astfel, se descoperă, prin lentila aparatului de filmat, o lume fascinantă – cea a colecționarului. Colecția sa de figurine de ceramică din America de Sud este una dintre sursele sale de inspirație în ceea ce privește lucrul cu trupul actorului. Câți pozițiile acestor statuete rare i-au sugerat, încă de când le-a privit pentru prima oară, modalitățile în care corpul uman poate fi exploatat și, astfel, a început conceperea celebrelor exerciții de antrenare corporală și spirituală.

Din nou în timpul repetițiilor de la Bouffes du Nord, Brook se dovedește a fi un fin și foarte atent analist al fiecărui detaliu al fiecărui actor: gesturi, mimică, expresivitatea oricărei mișcări a

feței, a brațelor. Regizorul îi urmărește pe artiștii săi pas cu pas, ca și cum ar fi un cercetător, un alchimist care parcă nu îndrăznește să tulbure formarea aurului, care are loc sub ochii săi. De altfel, poate că aceasta este cea mai intimă ipostază în care un artist poate fi surprins: momentele de creație – aspect care se poate observa cu ușurință mai ales în cazul lui Brook. Importante sunt și secvențele de destăinuire ale lui Peter Brook.

Momente extrem de prețioase, din punct de vedere sentimental, în care îi declară fiului său, Simon (care îl interviuează), că relația pe care el, Peter, a avut-o cu tatăl său a fost una extrem de apropiată, fapt ce l-a determinat să-și urmeze cariera aleasă – căci a simțit o foarte puternică încurajare și un sprijin din partea părintelui. În această relație, Brook trebuie și dorește să o insuflă băiatului și nepotului său, pentru a-i ajuta de-a lungul vieții să-și creeze o legătură familială strânsă.

Un alt aspect important al vieții regizorului britanic îl reprezintă călătoriile. După cum afirmă el însuși: „Îmi place mai mult să călătoresc decât să fac teatru”. Stranie declarație pentru un om care și-a dedicat întreaga existență scenei și dezvoltării noilor mijloace de expresie pe scenă. Însă tocmai aceste călătorii l-au ajutat să înțeleagă mai bine corpul și spiritul uman.

După vizitele făcute în Asia și în Africa, a preluat idei și ritualuri din acele zone spre a le transpune și adapta cerințelor artiștilor cu care lucra în Europa. Mai mult, a luat ființă ideea potrivit căreia, mai apoi, Brook a realizat marile sale spectacole cu actori „împrumutați” din toate colțurile lumii. Iată, deci, ce pondere extrem de mare și importantă au călătoriile nu doar în viața lui Peter Brook, ci și în istoria teatrului care, poate, ar fi fost alta dacă acest mare inovator și creator nu ar fi ales drumul predestinat.

Emotii

EWOŢII IITOM
Emoții

FITS se apropie de sfârșit și, ca la orice final, percepțiile se intensifică pentru a cuprinde, lacom, puținel care a mai rămas. Spectacolul Teatrului Act, cu Marcel Iureș și George Mihăiță a surprins această profunzime a percepției. Din varii motive, cele două reprezentații de la Sibiu au avut o puternică încărcătură emoțională. „Păi... despre ce vorbim noi aici, domnule?” continuă proiectul regizorului Alexandru Dabija, o serie de spectacole pe texte românești (care a cuprins până acum doar povești) într-o formulă inedită.

Este vorba despre o adaptare după romanul „Moromeții” de Marin Preda, care poartă amprenta puternică a autorului, Cătălin Ștefănescu, realizatorul emisiunii „Garantat 100%”, care debutează astfel în dramaturgie. Textul a fost scris special pentru echipa care l-a produs, fiind definitiv în timpul repetițiilor.

Cătălin Ștefănescu scanează mentalul colectiv al românilor din perspectivă rurală, cu acea înțelepciune populară vizionară, dar neputincioasă.

„Fatalitatea” de a fi român prilejuiește un rechizitoriu filozofic, înțelegător într-o anume măsură față de un soi de neputință națională care determină poziționarea pe la coada istoriei. Moromete și Cocoșilă fac un inventar al vicilor naționale cu pilde din realitatea satului și personaje care devin „exemplare” fără a căpăta valențe mitologice, oprite în zona anecdotului, deci a umorului și a savorii aferente, dar străbătute de un fior tragic. Prin asta, textul se constituie într-o mică și concentrată Biblie a românității, expresie primară, fundamentală a esenței etnice. Discuțiile lor vizează tarele prezentului: politică și manipulare, industrie și violență în familie, rasism, educația sau, mai bine zis, lipsa ei. Cu vorbirea lor oltenească, nu caricaturizată, ci aspră, imună la comicării, Moromete și

Cocoșilă pun diagnosticul românismului: multă vorbă, sărăcie și prostie. Pare dur, dar, în fapt, este doar luciditate resemnată, după cum concluzionează sec Cocoșilă: „Asta-i nivelul la care discutăm.” Marcel Iureș (Moromete) și George Mihăiță (Cocoșilă) au un joc rafinat, filigranat, discret, fără retorică, fără patetism, cu finețe și precizie matematică și cu multiple schimbări de registru.

Un spectacol emoționant, amuzant și provocator la nivel mental, chiar inconfortabil pentru „mândria” națională. Dar câtă nevoie este de câte un puseu de luciditate!

Trupa braziliană Cisne Negro Dance Company a revenit cu al doilea spectacol, „Extaz brazilian & Viitor anterior”, coregrafii semnate de Rui Moreira și Gigi Căciuleanu. „Extaz brazilian” este o explozie de dinamism care își extrage sensurile din peisajul colorat al Braziliei, din mixul de muzici, stiluri, rase și culori, acest eclectism exotic aflat în armonie care contaminează prin umor și energie, dar și prin expunerea fericită a unor trupuri flexibile, covârșitor de frumoase.

Piesa lui Gigi Căciuleanu, „Viitor anterior”, creată pe muzica lui Starvinsky (“Pasărea de foc”) are o acurețe a concepției și a mișcării deopotrivă. Cu o suprapunere a sexelor – toată lumea poartă mini tutu – și un sincron care anulează, la rândul său, identitățile, spectacolul oferă imaginea unei trupe compacte, tehnice și energice deopotrivă.

Spectacolul brazilian a încheiat minunat una dintre cele mai frumoase zile din festival. Încă o zi și FITS 2014 va fi deja amintire.

Adina Katona

Provocarea imposibilului este arta

George Banu ni-l prezintă pe Krystian Lupa drept un mare regizor și gânditor al scenei moderne de teatru. Modul său de a regiza este ca o întâlnire cu ființa care îi îndeplinește visul de aproape. „Krystian Lupa lucrează deseori cu memoria teatrului, dar nu cu cea nobilă ci cu memoria marginală. În spectacolele lui revine în permanență prezența ușilor învechite, a ferestrelor sparte, ca și cum teatrul lucrează cu ceea ce rămâne în magazine, căpătând o nouă viață în spațiul scenic.” Regizorul polonez se numără printre cei care au inițiat marea mișcare de utilizare a romanului în teatru, mai ales a romanului imposibil. Suntem confrunțați în acest mod, așa cum spune criticul de teatru, cu dubla apartenență între dramatic și epic. Întrebarea care se pune este de unde atracția pentru roman și cum realizează translația de la scriitură la împlinirea dramatică a romanului.

„În încercarea de traversare, apariția imposibilului este esențială, trebuie să fii provocat, altfel nu apare acel sentiment în efortul artistului. În aceasta constă arta: prin imaginație să găsești acel lucru greu de intuit și să-l transformi într-o limbă pe înțelesul publicului. Îmi place ceea ce spunea Picasso și anume că dacă în încercarea artistică te lovești de un perete atunci trebuie să schimbi instrumentul.”

Personalitatea decorului

George Banu spune că trăiește cu impresia că decorurile au trăit o viață a lor și întreabă dacă ele sunt aduse dintr-o casă privată sau din magazia teatrului.

„Fetișismul raportat la recuzită – răspunde Krystian Lupa – este o nevoie. Nu e ceva ce fac în mod conștient și intenționat, ci forțat psihic, cu ajutorul obiectelor pe care le simt tot timpul că poartă în sine amprentele altor oameni care au locuit cu ele, suferințele lor. Ele poartă uneori o energie negativă. Simt că un obiect vechi cumpărat nu se potrivește cu mine, că nu

© FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

reușesc să mi-l însușesc. Obiectele joacă un rol important la repetiții, dau simțire și se creează ceva din aceste obiecte. Dacă apare o masă de care actorul s-a legat când a creat rolul, o înlocuiesc cu alt obiect care să corespundă cu realitatea scenografică. Actorul se simte dezamăgit dacă primește obiecte cu care nu s-a legat în procesul de creație”.

Dincolo de cuvinte

Criticul de teatru remarcă aspectul extraordinar de rafinat al raportării limbii, care e tot mai brutală, nu elegantă, dar care dă o precizie extraordinară în spectacolele regizorului polonez.

Krystian Lupa spune că face un teatru al cuvintelor, al culturii cuvintelor, care nu exprimă doar sensul strict ci sunt instrumente de hipnoză prin care transmitem dorințele noastre: „Mă fascinează minciuna umană. Cuvintele nu sunt ceea ce dorește să spună autorul, ci sunt instrumente secrete, magice,

ale personajelor. Cuvintele sunt instrumente de luptă și, cu cât această intenție de luptă e mai importantă pentru actor, cu atât se folosesc cuvinte mai puternice”. De multe ori trebuie să privești dincolo de o propoziție, deoarece cuvintele ascund ceea ce ar trebui spus. Este un joc demonic între cuvinte.

George Banu spune despre interlocutorul său că, pe lângă faptul că este un mare regizor, acesta e și un mare pedagog, deși francezii au hotărât că regia nu se poate preda.

„Cu toate acestea, în Franța, se învață regie și, în mod secret, tinerii nu acceptă acest gând,” precizează amuzat Lupa. Recunoaște, însă, că regia este greu de predat și învățat. „Fiecare poveste sau roman este scris cu adresă ca o scrisoare care merge undeva. Și eu învăț. Tehnica este să-ți pui mereu întrebări”.

Livia Stoica

Omul orchestră al festivalului: Neil LaBute

Neil LaBute pare a fi omul orchestră al Festivalului Internațional de la Sibiu: are spectacole lectură, workshop de dramaturgie, proiecții de film, sesiuni Q&A, open discussions, close discussions... orice numai case closed nu e. Recentul său text, *Limbi frumoase*, a fost prezentat ca spectacol-lectură în cadrul Librăriei Humanitas. Lectura a fost urmată de o discuție informală cu autorul, moderată de Cătălin Ștefănescu. Saviana Stănescu și Cristi Juncu au făcut parte din invitați, acesta din urmă făcând o amuzantă trecere în revistă a pieselor lui Neil LaBute din perspectivă personală, care viza frustrarea regizorului de a scrie despre niște lucruri banale într-un mod genial. Foarte spumos discursul domnului Juncu vis-a-vis de această aparentă simplitate a dramaturgului contemporan cu teme și motive literare ce sunt departe de a putea fi considerate revelații. Stilul este simplu, iar personajele sunt inodore și insipide din punct de vedere al construcției dramatice. Și cu toate astea, pentru mulți spectatori-cititori, catharsisul se produce. Cum? Saviana Stănescu, un cunoscut dramaturg contemporan, studenta lui La Bute la scriere dramatică, spune despre piesele acestuia că sunt excepționale prin construcția relațiilor dintre personaje, care îmbină o gamă largă de sentimente contradictorii: milă versus violență, tandrețe versus incest, frumusețe ideală versus iubire imperfectă. Sinopsis-ul piesei *Limbi frumoase* prezintă încercarea unui unchi de a-și salva nepoata de la prostituție. Textul se dezvoltă, amuzant, în stil „Pretty woman”, respectiv a prostituției vulgare care vrea eficientizare și a clientului care dorește ca eficientizarea să se producă cu stil și poezie. Interpretarea calitativă a lui Nicu Mihoc pe post de Richard Gere și a Luliei Popa pe post de Julia Roberts au contribuit semnificativ la modul de receptare al textului. Dacă nu convinge prin axa tensiunii dramatice sau prin dialog, finalul piesei lui LaBute este unul incert, care lasă loc polemicii hamletiene de tipul a fost sau n-a fost... iubire la mijloc... și ce tip de iubire?

La finalul lecturii, dramaturgul a mărturisit că scrie ce vrea, când vrea și cât vrea. Cât de mult se observă acest lucru în piesele sale rămâne de văzut. Al doilea highlight al festivalului, în ceea ce îl privește pe LaBute, este proiecția filmului *Velvet Morning* (*Dimineață de catifea*), scris și regizat de autor. Filmul reprezintă o tratare ludică a modului absolut dezastruos în care percepem iubirea în ziua de azi. Sunt atinse multe aspecte sociale contemporane printre care relațiile extraconjugale, violența în cuplu, fuga de responsabilitate etc. Filmul lasă impresia unui text de teatru filmat într-un dormitor alb. Este lipsit de orice veleități estetice sau artistice, punând accent pe personaje și pe ce se întâmplă cu acestea, mai puțin pe cadre și unghiuri clar-obscur. Povestea a doi oameni care se prefac că sunt altcineva decât sunt de dragul dragostei. Iarși, o poveste banală spusă într-un fel deosebit. Filmul este interesant din perspectiva în care reușește să iluzioneze profund spectatorul pentru ca apoi să îl readucă cu picioarele pe pământ și să distrugă

magia. Ceea ce pentru unii se poate dovedi frustrant, pentru alții este o genială răsturnare de situație. Indiferent de ce parte a baricadei te poziționezi în raport cu literatura dramatică a lui LaBute, simplitate versus genialitate, este evident talentul acestuia de a pune pe tavă relațiile interumane îmbibate cu hormoni și E-uri pe care ni le oferă această societate în care trăim, total lipsită de catifea.

✎ Oana Bogzaru

Dans, dans, dans.

Cisne Negro Dance Company

La final de festival se poate spune că ne-am bucurat de dans la fel de mult ca de teatru. Poate chiar mai mult... De la spectacolele de flamenco până la Deca Dance. Public în delir și extaz, peste 10 minute de aplauze, sute de oameni. Dansul cucerește atenția spectatorului mai ușor, îl urcă pe scenă și îi oferă posibilitatea de a intra în spectacol, de a fi participant. Cei de la ansamblul Batsheva au reușit cu brio acest lucru. Și au lăsat publicului cea mai frumoasă amintire și cea mai profundă melancolie...

Spectacolul Doamna Margareta & Pe sub piele al companiei de dans Cisne Negro se construiește în prima parte pe mecanisme comice susținute prin limbajul trupului, iar a doua parte constituie o abstractizare ridicată a mișcării și a conceptului. Doamna Margareta este o stăpână omniprezentă, veșnic nemulțumită, care și-a încuiat servitorii la subsol. Clopoțelul sună, cafelele vin una după alta, dar degeaba. Mrs. Margaret e imposibil de satisfăcut.

Mișcarea e vie, comică, iar stăpâna este imitată cu umor de către angajații ei. Doi pantofi roșii, o rochie neagră și pălărie, toate atașate pe corpurile a doi mulatri. Măinile ei se ceartă, își încrucișează picioarele și se mișcă languros pe ritmul muzicii. Deși sunt închiși, servitorii creează un spectacol al veseliei, ironizând-o pe Mrs. Margaret la fiecare clinchet al clopoțelului. Dansatorii nu urmăresc firul unui concept abstract, ci al poveștii. Coregraful Barak Marshall se inspiră inclusiv din piesa Cameristele de Jean Genet și compune coloana sonoră din fragmente muzicale contrastante, de la muzică de origine gypsy, până la sound-uri cu iz de charleston. Spre deosebire de coregrafia lui Patrick Delcroix, (Pe sub piele), cea a lui Barak Marshall uimește prin coerență și claritate. Mrs. Margaret e absentă ca personaj fizic, dar prezentă prin simboluri și prin gesturile teatrale ale dansatorilor. Interpreții nu sunt expresivi doar la nivel de limbaj al trupului, ci și prin mimică și voce. Din aceste motive, prima parte a spectacolului tinde mai mult spre teatru dans. A doua parte a spectacolului intră într-o cu-

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

totul altă categorie. Dansatorii sunt singurele elemente comune cu prima reprezentație. Patrick Delcroix dezvoltă o coregrafie axată pe abstract și mișcări ample, dificile, adesea executate în cuplu. Muzica modernă tinde spre psihedelic și susține conceptul coregrafic. Dacă în Mrs. Margaret dansatorii reușeau să transmită energia, bucuria și să amuze publicul, de data aceasta angajamentul interpreților este atât de intens, încât spectatorul cade pe locul doi. Nu mesajul reprezentației contează, ci executarea mișcării, tehnica.

Pe parcursul spectacolului se pierde ideea de bază, dar aceasta nu vizează direct coregraful, ci mai degrabă dansatorii. Pe sub piele este o continuă încercare de integrare, de a cuprinde ceva ce mereu scapă. Corpurile alunecă unul

pe lângă altul, se zbat, se aruncă unul în brațele celuiilalt, apoi se despart...

Patrick Delcroix a fost dansator în spectacolele unor coregrafi cu nume grele precum: Ohad Naharin, Mats Ek, Jiri Kylian, Billy Forsythe etc. Cisne Negro Dance Company a însemnat încă o șansă de a ne bucura de muzică, de dans și energie. Aș îndrăzni să cred că publicul din Sibiu, de-a lungul atâtor spectacole, a primit o asemenea educație coregrafică, încât a devenit mai receptiv la astfel de reprezentații. Drept dovadă sunt minutele în care se aplaudă furtunos în picioare, de fiecare dată...

Alba Stanciu

Fado, Momente sublime în acorduri portugheze

Unul dintre cele mai valoroase produse culturale portugheze - stilul muzical fado în interpretarea Joanei Amendoeira - ce aparține folclorului modern al peninsulei este prezent într-un cadru departe de forfota urbană, la cetatea Cispădioara. Intensitatea melodică a liniilor muzicale sunt similare unui veritabil lamento, ce oferă transparență fie pentru expresia unor sentimente și pasiuni profunde, fie exprimă problemele claselor sociale inferioare. Istoria genului are la bază tradiția transmiterii orale, motiv pentru care investițiile personale ale interpreților sunt o parte importantă în definirea acestui stil muzical. Fado este, în continuare, o emblemă pentru zona periferică urbană. Deși este o expresie a zonelor defavorizate și sărace ale Portugaliei, rafinamentul muzicii își croiește drum către cele mai elegante cluburi din zona hispanică, mizând pe alura performativă de cafe concert. Interpreta portugheză face parte din generația tânără care practică acest gen.

Stilul interpretativ al Joanei Amendoeira este nu doar o etalare a virtuozității vocale, dar, mai ales o invitație în pătrunderea profunzimii spirituale ale muzicii fado. Partea vocală este descrisă de un ambitus foarte extins, cu predilecție către latura gravă a vocii, de emisii ale sunetului în gradații variate de intensitate, în nuanțe și imagini care conturează sursa autentică a acestui stil, o viață defavorizată sau o pasiune distructivă.

De asemenea, instrumentația folosită susține admirabil dramaticitatea vocii, calitățile timbrale ale corzilor derulează „ritmul dramatic” iar subtilitățile armonice depășesc orice nevoie de artificii decorative menite să „încarce” spectacolul. Performance-ul este muzica, interpretarea, pasiunea, capacitatea de hipnoză declanșată de întreaga entitate performativă, iar în centru se află vocea umană, susținută de vulnerabilitatea și incandescența feminină. Momentele de furor pasional dramatic-muzical se dezlănțuie paralel cu cele mai variate formule vocale, cu sunete sensibile

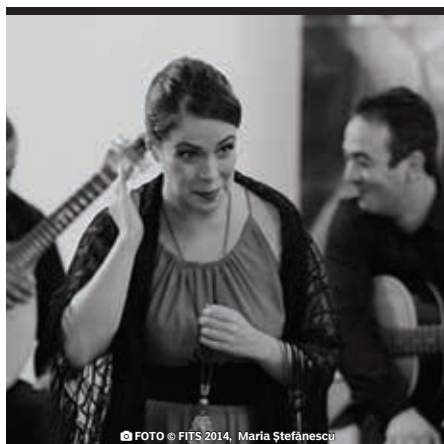

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

și efecte subtile. Erotismul pieselor este tradus fie prin lamentație, fie printr-o atitudine atât de dominare, dar și de abandon, în lirismul elegant al cursului melodic. Întregul demers este sinonim cu o mărturisire foarte personală a sentimentelor și emoțiilor, prin manevre vocale în sotto voce ale cuvântului, sau apogiaturi foarte flexibile care conturează coloratura și valorățile necesare liniei melodice. Aceste strategii interpretative se pliază impecabil motivului central al muzicii fado, termenul saudade (amintit în repetate rânduri de interpretă) ce înseamnă o emoție profundă, nostalgie, melancolie.

Autenticitatea muzicală este redată și prin instrumentele specifice. Este vorba de o „orchestră” din trei muzicieni, compusă din

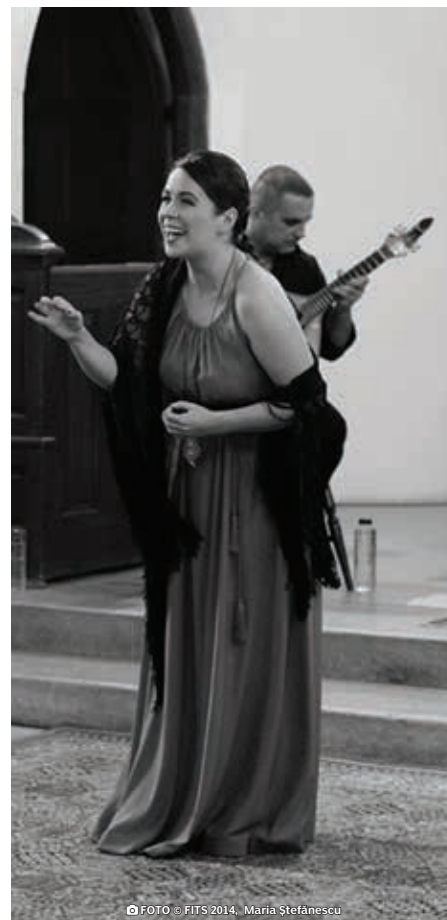

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

trei variante de instrumente cu corzi, guitarra portuguesa, viola de fado, contrabaixo. Numele și prezența interpretei Joana Amendoeira sunt sinonime cu performanța, cu cantabilitatea, cu arta manevrării vocii în direcția celor mai subtile efecte, ceea ce garantează o experiență copleșitoare.

Muzica fado înseamnă clipe de abandon în magnetismul armoniilor instrumentale, care susțin o voce complexă, cu intonații ce trimit către un perimetru geografic cu o spiritualitate și temperament aparte. Acestea sunt datele unui corpus muzical valoros, cu efecte benefice și calmante asupra emoției spectatorului.

Ilinca Todoruț

Kaddish

Kaddish înseamnă un imn de rugăciune în ritul ebraic, cel mai adesea referindu-se la un tip anume de kaddish, cel de doliu și de plângere a morților. Spectacolul care poartă acest titlu, adus la Sibiu de compania Neath our TREAD, în regia lui Barbara Lanciers, este o adaptare scenică după romanul scris în 1990, Kaddish pentru un copil nenăscut, de către scriitorul maghiar, deținător al premiului Nobel pentru literatură, Imre Kertész. Născut în 1929 și deportat în lagărul de la Buchenwald, experiența aceasta, puțin spus traumatică i-a marcat copilăria, viața, și întreaga operă literară, incredibilul său prim roman Fără credință relatând tocmai acest episod autobiografic.

Nici Kaddish pentru un copil nenăscut nu face excepție, romanul pornind de la răspunsul oferit de vocea narativă aparținând unui scriitor de vârstă mijlocie, maghiar de etnie ebraică, întrebării care tocmai îi fusese pusă de către un cunoscut dacă are copii. Romanul începe cu primul cuvânt al răspunsului oferit: „Nu!” Acesta este răspunsul identic oferit și fostei sale soții când fusese întrebat dacă dorește copii. Între aceste două întrebări care trasează elemente biografice între deportarea la Auschwitz și viața de după așa zisa supraviețuire, o viață sub povara experienței trăite, o căsnicie eșuată în umbra traumei, romanul prilejuiește o meditație asupra impactului Holocaustului în conștiința individuală și colectivă a unui om și a erei sale, o rugăciune îndoliată pentru copilul pe care l-ar fi avut dacă viața ar fi fost posibilă după Auschwitz. Nu întâmplător, romanul are un motto din Paul Celan, poetul evreu din România, la care Theodor Adorno se gândea când a scris că, după Auschwitz, este de-a dreptul barbar să se scrie poezie. Pentru personajul lui Kertész, este de-a dreptul barbar să aduci pe lume un copil într-o lume în care Auschwitz a fost posibil.

Narațiunea la persoana întâi și stilul confesional care-și minează propria conștiință sunt transpuse scenic într-un singur personaj,

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

interpretat de actorul Jake Goodman, care adresându-se direct publicului, dă voce amintirilor despre fosta lui soție, relatează fragmente din viața sa și exprimă cele mai dureroase aspecte ale vieții sale interioare. Personajul este îmbrăcat într-un costum crem, la cravată, în stilul șarmant de pe vremuri a modei bărbătești de vară a unui tânăr intelectual. Însă, scena este presărată cu pământ și noroi, care-i murdărește hainele – o imagine a unei vieți care s-a întors pe dos într-o clipă, a unui tânăr plin de viață și de promisiuni care, brusc, a fost aruncat la pământ când nu se aștepta, pata aceluia impact rămânându-i pe veci pe haine. În mână, are o carte – o carte a unui scriitor care-și relatează povestea, cartea de rugăciuni a unui om care-și plânge viața.

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

✉ Oana Medrea

Cantabile. The London Quartet

Spectacolele de muzică prezentate în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu ne rezervă întotdeauna surprize delicioase pentru că au întotdeauna teatralitatea lor, care se manifestă în cele mai neașteptate momente și în cel mai imprevizibil stil. În a opta zi a Festivalului, pe la ora 20:00, totul a devenit cantabil în Sala Thalia. Michael Steffan, Steven Brooks, Richard Bryan și Mark Fleming, sau The London Quartet, sau, mai muzical spus, Cantabile, a devenit, de ceva timp, unul dintre cele mai bune coruri din Marea Britanie, după ce au pornit ca un ansamblu acapella de studenți, la Londra. Și-au făcut fani în toată lumea prin stilul lor teatral, prin British humour style, prin felul de a fi împreună pe scenă, pentru că ei nu sunt doar un grup vocal, ci patru domni adorabili care, din spatele siluetei lor rotunde-prelungi, emană muzică pură și o pot face în toate registrele posibile. Atmosfera spectacolului este una extrem de familiară, mai ales că cei patru interpreți de la Cantabile ne surprind din primele secunde, traducând pentru noi în română, cu o pronunție limpede, tot ceea ce s-a spus mai întâi în engleză. Provocările încep în curând, atunci când „cantabili”i ne testează calitatea aplauzelor, ritmului bătut cu piciorul în podea, dar și capacitatea de a produce alte sunete, iar publicul pare că este foarte receptiv și se supune cu entuziasm acestor verificări. Cei patru cantabili se armonizează îngerește intonând Perpetuum Mobile de Bach, She’s Out of my Life a lui Michael Jackson sau cântece de pe coloana sonoră a animației Toy Story. Apoi, Mike preia replicile basului, Mark, pe ale trombonului, Steve pe ale trompetei, iar Richard (contra-tenor fiind), estrogenul, și interpretează o celebră bucată jazz din repertoriul lui Duke Ellington. Cei patru lorzi ne invită și într-o călătorie cu metrour londonez, pe o cunoscută partitură din Orfeu în Infern de Offenbach, ilustrând printr-o coregrafie extrem de bine pusă la punct (domnii de la Cantabile se și mișcă foarte bine!) toate problemele cu care se confruntă de obicei călătorii, nu înainte de a ne lansa clasicul

avertisment „Mind the gaps!”. Numai că ceea ce fac pe scenă cei patru cantabili este lipsit de orice „gap”, fiind mai degrabă un perpetuum mobile. Fiecare dintre cei patru membri ai grupului este, pe rând, MC și se aventurează în a ne prezenta în limba română melodiile pe care le interpretează, asociate cu mici doze de umor britanic. Iar convenția este limpede anunțată încă de la început: „Ladies and gentleman, we are British!”. În partea a doua a spectacolului, după pauză, cei patru cantabili ne-au pregătit un colaj de șlagăre interpretate de Beatles, apoi urmează o nouă colaborare – de data aceasta, au nevoie să-i ajutăm cu murmure niște, awemba-weh, awemba-weh pentru The Lion Sleeps Tonight –, iar apoi lucrurile devin serioase, odată cu Also sprach

Zarathustra al lui Richard Strauss, care ne-a propulsat direct în Odissea Spațială. Urmează, pe repede-înainte, o călătorie în căutarea perfecțiunii, ne anunță Richard Bryan: Bach Beethoven și chiar Wagner, iar pentru ultimul cântec, ne dau un LA pentru a reintra și noi în armonie. Acum „avem volem, avem coregrafie, avem everything!”, punctează același Richard Bryan. Cantabile sunt performeri ai sunetelor în armonie, actori-muzicieni. Corpurile lor sunt cutii de rezonanță spectaculoase, care creează un flux de sunete și reconstituie, practic, orice partitură în forma ei vocală, instrumentală sau vocal-instrumentală, readucând-o la starea de „cantabilitate” absolută.

Alina Alexa

Joaca de-a melancolia

Nimeni nu poate scăpa de momentul acesta... Te mai păcălești că nu va veni, te mai iei cu una, cu alta. Dar, din când în când, apare. Te gândești la ziua de ieri, la anul sau deceniul trecut și te întrebi: oare am ales bine? Oare aș fi putut să fac altfel? Cine să te lămurească dacă este alegerea cea mai înțeleaptă că ai făcut sau că n-ai făcut un lucru, cine să te încurajeze dacă nu a ieșit chiar totul cum ți-ai dorit, cine să te aplaude că ai avut succes? Dintre toți cei pe care îi cunoști, cred că TU ești cea mai potrivită persoană. Tu ai putea să faci asta. Tu, cel care ai ales până la urmă ce ai dorit, ce ți-a plăcut ție, fără să te influențeze prea tare părerile altora, tu, care ai avut de multe ori îndoeli și sigur ți-a fost greu, dar ai ales să faci ceva, tu, de care îți place acum sau așa ar fi ideal să fie.

Spectacol de culoare, sunet și mișcare, prezentat cu multă energie de tinerii actori sibieni, Zbang te „aruncă” în timp, undeva mai demult, când tinerețea și oportunitățile larg deschise erau o realitate, când totul era posibil, oriunde, oricând. Studenții actorii te ajută să recompui o lume plină de spontaneitate și umor, fiind în același timp „ajustată” de ritmuri și parfum de epocă flower power. Începe și se termină cu același cântec: Am avut un vis / I have a dream, ABBA. Visul se desface încet și, pe imaginile proiectate, decorul și actorii te duc într-un univers al dorințelor unei femei puternice, ce a ales să trăiască împreună cu fiica ei pe o insulă grecească și se descurcă singură: mare albastră, hamac, tavernă alb-albastră, spirit hedonistic grecesc. Ritmul crește încetșor; fiica, ce se va căsători curând, găsește jurnalul din tinerețe al mamei și decide să invite la nuntă pe cei trei potențiali „tați”, menționați în jurnal („puncte, puncte, puncte...”). Toată acțiunea prinde aripi, umor, mult cântec și dans. Momentele de actorie se îmbină armonios cu fragmentele muzicale: versurile sunt adaptate fericit la situație, iar coregrafia scoate în evidență pluralitatea posibilităților de manifestare artistică a fiecărui actor. Soluțiile tehnice sunt surprinzătoare pentru

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

economia scenică (un aspect riscant pentru orice producție artistică, dar care reușește să fie controlat foarte corect de tehnicieni): proiecții video pe panouri, pe pânze, imagini înregistrate care își găsesc în dialog răspunsul direct pe scenă, etc. Tinerii actori își dovedesc cu prisos calitățile multiple, componente ale musical-ului: actorie, dans, vocal și instrument. Așa, ca pe Broadway, suntem duși de mână, cu multă emoție și veselie, prin toate registrele acestor personaje: ne iau o lacrimă, ne iau un zâmbet, și chiar un hohot de râs. Uneori, ne surprindem gândindu-ne la noi, regăsindu-ne în anumite situații, replici, acțiuni. Finalul poate fi frumos, foarte frumos sau excelent. Îl alegem pe cel mai bun și toată lumea se prinde într-un

dans specific grecesc, care ridică publicul în picioare, la aplauze.

Dacă pe durata spectacolului ne-am gândit un pic la viața noastră, după este un moment bun să detaliem. Oare cel ce eram acum 10 sau 20 de ani, ce ar spune azi despre viața pe care am ales-o? Melancolia ne amintește despre cum eram, ce credeam, ce prieteni aveam, cum ne vedeam viața atunci, ce vis aveam... Un lucru este sigur: cel mai bine este să faci ceva și să nu fie cel mai bun lucru, decât să regreti că nu ai făcut nimic. La sfârșit, ar trebuie să spui în loc de „cum ar fi fost dacă...”, „ei, asta a fost...”, cu puțină melancolie.

✉ Zoe Goldstein

CLOUDS: A Story of Memory

The Recipe for a Cloud:

Combine 150 g of fat and a quarter liter of water, bring to a boil.

Remove from heat and add 150 g flour. Let cool for five minutes.

Add six eggs, each separately.

Spread the dough on a greased baking sheet.

Bake in a pre-heated oven (180 degrees) for twenty minutes.

A historical archive, a dance, an invitation to tea, CLOUDS allows us to realize the little histories that make up a person's life, thoughts and future. A lively spectacle of memory, it leads audience in dialogue between past and present, illustrating the complex and mysterious mechanisms by which we preserve fragments of bygone worlds. CLOUDS inhabits a kind of porous borderland—a space between memory and imagination, between living and deceased—throwing such divisions into doubt. As the actor narrates her great uncle's internment while wearing her grandfather's party mask, as she lays a graceful arm along the wavering black and white projection of his face, the play questions the impetus to frame, to protect and reshape our pasts into personal possessions, and whether such a feat can be accomplished at all. With its looming ghostly silhouettes, its transformations of present body into mass of flickering light, its deified ancestral portraits, the play possesses an uncompromisable vastness. A kind of free-standing rumination, it opens the door for fears, mistakes, and consequences past to return, for stories to arise from buried impulse and lost reasons, all the while leaving space for opposition, question, doubt. The aesthetic is simple, playful and sincere. Transposing the image of herself across past landscapes, the actor creates a unique cast of characters, moving towards and away from her ancestors, navigating the relevance of the pieces of history left behind. As her dance blends and fades along with the photographs of her family, we cannot help but see movement itself in a new light. The refreshing transparency with which the play operates, furthermore, encourages spectator

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

to interrogate its particular (complex and manifold) frame. All technological apparatus make their presence known—its atmosphere reads something like a work space, like a living room. It invites the viewer to interrogate, further, the mask through which she sees—this play, this history, her own history. The play moves carefully, gracefully within the masking tape frame it lays on the ground for itself, guided by the ever-so-slight irregularities of the lines. It knows this box, and invites us to as well. The transparency further translates into a kind of coziness, lending the impression that we are seeing that which lurks below the surface, the stories carried behind the eyes. We see not only the business suit, but the morning coffee, the

brushing of teeth. We are invited to all parts of a movement: the impetus to begin and the trail left behind. The space of this delicate, preserved past, this single story told by many voices forms a kind of home spectator is free to inhabit and leave behind. History, the play imagines, is a home one is free to inhabit and leave, but must return to, eventually. The spectator is invited to taste these clouds, warm and smeared with raspberry jam—and left the recipe to bake her own. Yet while presenting history as a good to be shared and consumed, the play doesn't shy from its incomprehensibility. We can listen to voices past, but we cannot always know what they are saying. But, inevitably, we listen.

☑ Constantin Miereanu

„Badge-ul nu este bilet!”

Am văzut pe toată durata Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Tineri sau foarte tineri, veniți din toate colțurile țării și ale lumii, îmbrăcați în tricourile lor grena pe care scrie VOLUNTAR. La ediția de anul acesta a FITS sunt peste o sută de voluntari implicați la modul cel mai serios în activități dintre cele mai diverse. Și vă asigurăm că nu sunt puține. Constituiți pe mai multe departamente, voluntarii rezolvă, dacă vreți, probleme dintre cele mai diverse. De la situații de criză, pentru că există un „departament de criză”, până la asigurarea suportului informațional (presă), video, foto, afișaj, ticketing, ghidarea și oferirea sprijinului companiilor de teatru din străinătate sau naționale etc.

Așadar, probabil, cine intră pentru prima dată în contact, din interior, cu un astfel de festival, al treilea ca mărime din lume, după Edinburgh și d'Avignon, se întreabă de ce ar trebui să existe un „departament de criză” și ce fel de crize ar putea apărea. Ei bine, criza poate căpăta proporții nebănuite atunci când, de exemplu, este aproape miezul nopții, piesa trebuie să înceapă iar trupa constată că are nevoie de o minge de fotbal. Voluntarii sunt cei care, în câteva minute și fără magie, au venit cu două mingi. Sunt, cu siguranță, multe lucruri în culise pe care nu ar trebui să le aflăm vreodată ci doar să ne bucurăm de partea frumoasă care ni se arată la scenă deschisă.

Dar să revin. Am întâlnit, printre voluntari, studenți mai diferiți. De la Academia Forțelor Terestre Nicolae Bălcescu, de exemplu. Viitori ofițeri ai Armatei României implicați, alături de colegii de la alte facultăți, în buna desfășurare a festivalului. Bogdan Bogza, acum în anul II, este unul dintre ei. Când este vorba de artă, domeniile în care-și desfășoară fiecare activitatea curentă, cotidiană, par să pălească și scopul devine comun și moralizator. „Colegii rămân surprinși când le spunem că dimineața ne trezim la ora 6, ieșim la înviore, participăm la program, la cursuri ori la instrucție, după care, de la 15.30, îmbrăcăm tricourile grena și ne intrăm rapid în rol. Apoi, până la 2, 3 dimineața suntem voluntari. După care

revenim în Academie, îmbrăcăm uniforma și o luăm de la capăt.”

Bogdan este voluntar al festivalului pentru al doilea an, dar în afara lui se implică în multe alte proiecte culturale ale Sibiului, în special când vine vorba de teatru. Și-a făcut prieteni și este interesant contrastul aparent între viața cazonă, care presupune rigoare, exigență, disciplină și lumea artei, care se ghidează până la urmă, după aceleași reguli.

„Ajutăm la orice este nevoie, continuă Bogdan. De la curățenie în săli, până la oferirea de informații despre un anumit spectacol ori îndrumarea spectatorilor către locurile de pe bilet.”

Voluntarii pot intra la spectacole fără bilet, pe baza legitimației FITS, numai după ce a intrat publicul spectator și s-au ocupat locurile. Există însă unii care-și doresc atât de mult să vadă o piesă încât nu mai au răbdare să aștepte, să vadă dacă au mai rămas locuri. Atunci își intră din nou în rol voluntarii de la ticketing. „Uneori”, spune din nou, amuzat, Bogdan, „când un coleg încearcă să intre mai devreme și ne arată, sigur pe el, badge-ul, îi răspundem, mai în glumă, mai în serios, cu o vorbă deja împământenită printre noi: «Badge-ul nu este bilet!»”

Până la urmă, ca să fii voluntar la un festival de amploarea FITS nu înseamnă doar să-ți dorești foarte mult. Presupune să știi limbi străine, să treci de un interviu, să fii la curent cu ceea ce se întâmplă în teatru, să cunoști personalitățile prezente la festival, dar și o bună condiție fizică. „Majoritatea pieselor sunt seara, așa că noi, cei de la ticketing trebuie să alergăm dintr-o parte într-alta a orașului, uneori în zece, cincisprezece minute, încercând să facem în așa fel încât să fie toată lumea mulțumită”, este de părere Nicoleta Nistor, coordonatorul Departamentului de Ticketing. „Suntem mândri că facem parte din rândurile celor care asigură buna funcționare a festivalului și că anual suntem vizitați aici, la Sibiu, de multă lume din țară și din străinătate.”

Acest eveniment se desfășoară sub înaltul patronaj al Reprezentantului Comisiei Europene pentru Educație, Cultură, Tineret și Multilingvism

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu este organizat de

EVENIMENT FINANȚAT DE

EVENIMENT REALIZAT CU SPRIJINUL

EVENIMENT SUSȚINUT DE

CO-PRODUCĂTOR

PARTENERI STRATEGICI

INSTITUT FRANÇAIS

EU JAPAN fest

forumul cultural austriac

F
A
R
M
E
X
I
M

Pentru cei 21 de ani de performanță

Farmexim este mândru susținător
al Festivalului Internațional
de Teatru de la Sibiu

terracotta

FLAVOURS OF NATURE

Reservation: (+4) 0760 26 53 05 - Str. Dobrun nr. 1
office@terraccottasibiu.ro - www.terraccottasibiu.ro

adevărul

Esquire

Ilinca Todoruț**KADDISH**

In a stage adaptation of Imre Kertész's novel Kaddish for an Unborn Child, actor Jake Goodman gives voice to a monologue that explains why the continuation of life is unbearable after Auschwitz.

Zoe Goldstein**CLOUDS**

Combining dance, photography, song and baked goods, Clouds presents an elegant snapshot of a personal archive that inhabits past, present, and the space in between. As the actor moves through the stories and voices of her ancestors, spectator is invited to acknowledge and interrogate the mask through which she sees her own history, present and future.

Adina Katona**THE CHALLENGE OF THE IMPOSSIBLE IS ART**

Krystian Lupa is a leading representative of modern directing. He is introduced to us by George Banu, who describes his work as an effect of "marginal memory" and of "the impossible novel". Lupa's theater is a theater of words, imbued with dramatic as well as epic qualities. The objects used in his productions bear the mark of the past.

Alba Stanciu**FADO, MARVELOUS MOMENTS, TO THE TUNE OF PORTUGUESE MUSIC**

The concert held by songstress Joana Amendoeira brings a fragment of Portuguese culture and spirituality to the picturesque surroundings of the Cisnădioara church. The musical texture typical of the fado style combines the emotional substance of a lamento with the "key" element of saudade, which is passion expressed through tension-filled, as well as soft melodic lines.

Constantin Miereanu**The Badge Is Not a Ticket!**

The engine behind the Sibiu International Theatre Festival is the volunteering program, a complex system which attracts young theatre enthusiasts from the most unexpected fields of activity (The Nicolae Bălcescu" Land Forces Academy, for example). Working as a volunteer for SITF requires certain skills, from proficiency in foreign languages to the observance of a strict schedule.

Doriana Tăut**MARCEL CHIRNOAGĂ: ENGRAVINGS AND SPEAKING PICTURES**

Artist Marcel Chirnoagă's exhibition is the result of one of those complex inner processes whereby each individual discovers his/her own darker self. His work explores a wide variety of themes, from Doftana's image to Aphrodite's erotic stances. The images have a strong visual impact and the dreamlike figures become obsessive.

Livia Stoica**THE FESTIVAL'S ORCHESTRA MAN: NEIL LABUTE**

The reading performance Lovely Head, held at the Humanitas bookstore provided the stimulus for an interesting discussion between theater critics Saviana Stănescu and Cristi Juncu. The simplicity of contemporary playwright Neil LaBute's texts and characters produces a peculiar catharsis. The movie Velvet Morning, by the same author (script writer and director), which treats the subject of love in our time with irony, has also been presented within the Festival.

Oana Bogzaru**DANCE, DANCE, DANCE: CISNE NEGRO DANCE COMPANY**

The Cisne Negro dance company proposes a two-part performance devoted to the human body. The first part gives prominence to the qualities of image and movement, where the tendency to observe the neatness of a plot is obvious. The second part of the performance is exclusively devoted to abstract dancing and places emphasis on the virtuosity of the executions, which present a high degree of difficulty.

Oana Medrea**CANTABILE: THE LONDON QUARTET**

The London Quartet group offered a musical performance, which evinced a special kind of theatricality, typical of English humor. They combine fragments from the classical repertoire with songs belonging to the "easier" repertoire and rework them, using the modulating and rhythmical inflexions of jazz music.

Tudor Sicomaș**Peter Brook: An Intimate Portrait**

The movie Book by Book. An Intimate Portrait is an unveiling of the artist's inner self, the essential driving force of his creations. At the same time, it is an exposition of the mechanisms and methods used by his actors, with reference to a period of time spent at the Théâtre des Bouffes du Nord. Frequent reference is made to his "empty space," which the director fills with "his mere existence and personality".

Magdalena Pântice**ALIAS GOSPODIN, THE LLAMA AND CAPITALISM**

The reading performance of Philipp Löhle's play Alias Gospodin, directed by Bogdan Sărătean includes in its cast many students from Sibiu. The play was written from a left-wing perspective, addressing topical issues such as globalization or capitalism. The director's approach to the text is based on Brecht's "alienation technique."

Alina Alexa**PLAYFULNESS AND MELANCHOLY**

A show sparkling with color, music, and dynamism, Zbang: A Musical ABBA Fantasy takes the audience back to a time when youthful enthusiasm and opportunities available to everyone were everyday realities, when everything seemed possible. The young actors manage to bring to life a world of youthful spontaneity and humor, appropriately flavored with the rhythms and the atmosphere of the "flower power" period. At the end of the show, it is a melancholy feeling that comes over us, and instead of wondering "what if ..." we let out a nostalgic sigh of "this is how it used to be ..."

aplauze

Anul XXI / nr. 10 / 15 iunie 2014

6/15^a ediție
IUNIE 2014

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

EDITOR IN-CHIEF:

ION M. TOMUȘ (ULBS)

CONTRIBUTORS:

OANA BOGZARU (UNATC), ADINA KATONA (ULBS), OANA MEDREA (UNATC), CRISTIAN OPRIȘ (ULBS), MAGDALENA PÂNTICE (UAT), ALEXANDRA PĂZGU (ULBS), TUDOR SICOMAȘ (UNATC), ALBA STANCIU (ULBS), LIVIA STOICA (UNATC), LAVINIA ȘERBAN (UNATC), DORIANA TĂUT (ULBS), ILINCA TODORUȘ (YU), ANDREEA TUDOSĂ (ULBS), ZOE GOLDSTEIN (UCLA)

TRANSLATION COORDINATOR:

ANCA TOMUȘ (ULBS)

TRANSLATORS:

ANCA BAMBOI (ULBS), ANCA MARTIN (ULBS), GABRIELA FECHETE (ULBS), GEORGIANA ARDELEAN (ULBS), SABINA SAVU (ULBS), SIMONA VOICA (ULBS), ROBERT ȘTEFAN BĂLAN (ULBS)

UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” DIN SIBIU

FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE

DEPARTAMENTUL DE ARTĂ TEATRALĂ

UNIVERSITATEA DE ARTE DIN TÂRGU MUREȘ

UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE ARTĂ TEATRALĂ ȘI

CINEMATOGRAFICĂ „I. L. CARAGIALE”

YALE UNIVERSITY

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, LOS ANGELES

CENTRUL DE EXCELENȚĂ ÎN STUDIUL IMAGINII

Constantin Miereanu (CESI)

Vania Piersinaru (CESI)

ISSN 2248-1776

ISSN-L 2248-1176

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

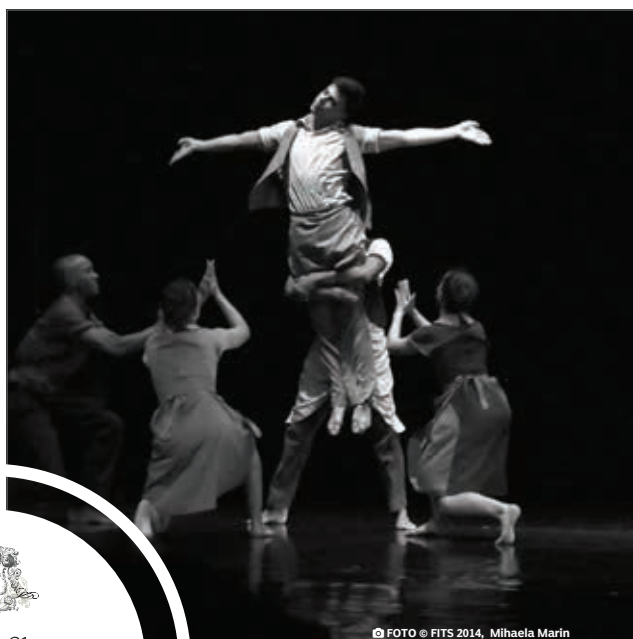

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

6/15^a ediție
IUNIE 2014

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

FOTO © FITS 2014, Paul Băila

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

Vă mulțumim!

ÎMPREUNĂ AM FĂCUT DIN ACEASTĂ EDIȚIE UNA MEMORABILĂ, DE POVESTE!

Organizatorii mulțumesc în mod special publicului pentru participarea într-un număr atât de mare la toate evenimentele derulate la Sibiu, în perioada 6 – 15 iunie, precum și co-organizatorilor, finanțatorilor, sponsorilor, partenerilor și tuturor celor care au contribuit la buna desfășurare a ediției din acest an

12/21 ^{a22-a ediție}
IUNIE 2015

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

www.sibfest.ro

VĂ AȘTEPTĂM CU DRAG LA CEA DE-A XXII-E EDIȚIE A FESTIVALULUI CE VA AVEA LOC, LA ANUL, ÎN PERIOADA 12 – 21 IUNIE!

Mai multe detalii despre Festival pe sibfest.ro.